

Akutt engasjement

– Jeg vet aldri hvilken arbeidsdag jeg går til, og slipper enhver tanke på kjedelige timer.

TEKST:

Liv Jørgensen

FOTO:

Arne Olav Hageberg

PUBLISERT 1. juli 2006

HØY TEMPERATUR: Sommersola og det faglige engasjementet skapte gode samtaler på Solstua.

Slik oppsummerer Brit Wallin Backman hverdagen som psykolog i akutt psykisk helsevern i Tromsø.

Brit var en av 30 akuttpsykologer som deltok på Norsk Psykologforenings dialogkonferanse på Solstua i Oslo 9. juni. Stemningen var ikke akkurat akutt der oppe i skogkanten høyt over hovedstaden, slik sommersolen forbarmet seg over deltakerne. Men engasjementet var til å ta og føle på. Mål for dagen var å starte arbeidet med å synliggjøre psykologenes arbeid i akutt psykisk helsevern, luften erfaringer og ideer og streke opp noen konstruktive virkemidler for å formidle til omverdenen hva denne yrkesgruppen står for og bidrar med.

Dramatikk

Vi har å gjøre med et felt med mye latent dramatik. Saker knyttet til behandling i akutt psykisk helsevern havner rett som det er på tabloidenes forsider – gjerne når en pasient er skrevet for tidlig ut. Få kjenner godt nok til hverdagen og arbeidet i ambulante team og på akuttinstitusjonene – heller ikke psykologer utenfor, skal vi tro konferansedeltakerne.

De arbeider med tunge og komplekse saker.

– Tidlig i behandlingsprosessen kan du ta en avgjørelse som er riktig ut fra det du vet der og da. Senere, når du kjenner helheten, kan den vise seg å være feil, men du kunne ikke ha handlet annerledes, som én sa det.

Det kan bli mange møter med vonde, menneskelige kriser:

– Vi må bevare evnen til å bli berørt. Det er lett å bli kynisk, kommenterte en annen.

Og det trengs støtte:

– Hva skal vi gjøre for å holde ut i denne typen jobbing? Psykologene har bare seg selv å by på, som en deltaker formulerte det.

VERDIG RAMME: Rundt 30
akuttpsykologer utvekslet erfaringer i de
vakkre lokalene.

Mange spørsmål

Om noen synes det høres ut som om dagen var tilegnet de tunge sukk, må de tro om igjen. Faglig engasjement og entusiasme sto i sentrum på gruppediskusjoner om

psykologiske metoder, psykologisk tilnærming til bruk av tvang, om å ivareta brukerne og deres pårørende og om personlig og kollegial ivaretakelse av akuttpsykologene.

Mange store spørsmål, som må diskuteres videre på nye samlinger:

- Hvordan kjempe for psykologisk tenkning på institusjonene? Psykisk helsevern er et medisinsk orientert felt.
- Hvordan arbeider vi overfor studentene? De er redde for akuttavdelingene.
- Hvordan kommunisere best mulig med pasientene og pårørende?
- Hvor stor er faren for overgrep i forbindelse med tvang?

Ingen av problemene – og mange kom opp – lar seg løse i løpet av en kort dag i skogen. Men diskusjonene pekte ut retningen for utvikling av *akuttpsykologi* som et supplement til et tverrfaglig akutt psykisk helsevern. Fundamentet er en humanistisk personlighetsforståelse, der vi ser enkeltmennesket og ikke bare kategoriene, og med en konsekvent optimistisk holdning til hva som er mulig. Vi må ha et høyt kompetansenivå, med forskningsbaserte metoder spesielt tilpasset de krav som stilles på en akuttavdeling eller i et ambulant team. Vi må sørge for å få det psykologiske perspektivet inn i samtalen med pasienten, også når det foretas avgjørelser om tvang. I møtet med familier i krise må vi kunne gi god informasjon, for eksempel om hva som er vanlige reaksjoner hos pårørende. Vi må kunne snakke et klart og direkte, fenomennært og varmt språk, om sykdom og risiko, bedring og håp.

Til tider preges hverdagen av et voldsomt emosjonelt trykk. Da er det viktig å ha trygghet for at du får støtte fra ledelsen, og at det er en kollegasolidaritet i bånd som du kan ta som en selvfølge. Derfor må vi bygge opp vi-følelsen i hele behandlerfamilien, for alle yrkesgruppene som står sammen i dette utrolig viktige, og ofte livreddende arbeidet.

Må nå ut

Loddet er kastet – ikke minst hva angår behovet for å nå ut til omverdenen. Akuttpsykologer må informere i egne rekker og langt utenfor, var det bred enighet om. Tidsskriftets spalter står åpne. Det gjør også spalteplassen i mange norske aviser. Hva kan Psykologforeningen gjøre? ble det spurt med klar oppfordring om å synliggjøre profesjonen. Her er det viktig å vise at akuttpsykologi handler om menneskelighet og ikke bare tøffe kriser

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 43, nummer 7, 2006, side 746-747

TEKST:

Liv Jørgensen

FOTO:

Arne Olav Hageberg

